

[Albrechtsen]

enorme bortødslen af midler til våben og krigsforberedelser, det er en politik, der er helt modsat den borgerlige regerings. Disse problemer vil ikke blive grundlæggende løst under arbejderflertallet, det skal vi ikke bilde hverken os selv eller andre ind. F.eks. vil Socialdemokratiet jo ikke være med til at skære ned på militæret, og partiets rolle i flygtningesagen har sandelig heller ikke været opmuntrende.

Men debatten om de mange ændringsforslag til dette finanslovsforslag, som oppositionen har stillet, viser, at et arbejderflertal så sandelig er værd at kæmpe for; der må bare et mere ambitiøst program til end det, Socialdemokratiet hidtil har lagt frem.

Et af hovedproblemerne er, at Socialdemokratiet har indgået det famøse skatteforlig med regeringen. Dette skatteforlig passer som fod i hose til den borgerlige finanslov, det passer kun meget dårligt til det kommende arbejderflertal. Her vil det nemlig efter VS' mening være nødvendigt at gå til angreb på fradragsordninger over en meget bred front.

Alle selskabernes mange fradrag skal saneres væk. Selskaberne kan i dag afskrive osv., så masser af selskaber dårligt nok betaler skat, selv om de reelt har et pænt overskud.

Det kan heller ikke være rigtigt, at der gennem fradrag skal gives tilskud til privat pensionsopsparing. Derfor må realrenteforliget erstattes med en ordentlig pensionsbeskatning, samtidig med at folkepensionen forbedres, så alle på den måde sikres på lige fod.

Rentefradraget må afvikles, men selvfølgelig over en periode, så ingen drives fra hus og hjem, og således at lejeværdibeskatningen samtidig afvikles. Sammen med beskatning af værdistigninger og skattefrie avancer osv. kan der gennemføres en virkelig mærkbar social omfordeling ved brug af disse indtægter.

Da regeringen gennemførte renteaftægten i forbindelse med kartoffelkuren, brød regeringen selv skatteforliget, i hvert fald når det drejer sig om rentefradraget. Derfor er Socialdemokratiet efter min mening også frit stillet til efter valget at være med til at ophæve renteaftægten, der rammer lejerne helt ensidigt, og i stedet være med til at gennemføre en ordentlig rentefradragsreform.

Regeringen får sin finanslov vedtaget i dag, det kan vi ikke hindre. Vi kan prøve at samle så mange stemmer imod den som muligt, men kanhænde det bliver den sidste finanslov, denne regering får igennem. Det afgør lønmodtagerne og vælgerne forhåbentlig hurtigst muligt i 1987.

Breckmann (Fær.):

Som en bemærkning »off the record« kan jeg godt indlede med at sige, at de medlemmer, der måske havde forventet en redegørelse for min nys overståede tur til Sydafrika, desværre bliver skuffet i denne omgang, for jeg agter kun at tale om finansloven.

For jer medlemmer af Folketinget er denne finanslov noget ganske særligt. Der er både forhåbninger og bange forventninger, fordi den måske er denne regerings sidste finanslov; i mit tilfælde forhåbentlig dog kun den sidste i denne valgperiode.

For mig som færøsk repræsentant har finansloven betydning, idet den lægger op til en bløktilskudsordning for Færøerne. Teknisk betyder ændringen, at vi fremtidig slipper for en utallig og uoverskuelig masse småkonti og overførsler, efterreguleringer og tilbagebetalinger til øremærkede administrative udgifter på Færøerne, og i stedet for denne besværlige mellemregning får landskassen et lige så stort, men samlet beløb overført, der hovedsagelig forvaltes af os selv ifølge gældende og kommende love og regler, der udarbejdes i fællesskab og forståelse.

Principielt tillægger mit parti, Folkeflokket, denne nyordning i tilskudsformen stor betydning. Den er en naturlig fortsættelse af vore bestræbelser på at overtage så stort et ansvar for landshusholdningen som muligt i det tempo, der kan skabes politisk stemning for på Færøerne.

På mange måder kunne denne udvikling være gået hurtigere. Det er nu over 80 år siden, min forgænger her på Tinge og senere Folkeflokkens medstifter, Jóannes Patursson, første gang modtog et såkaldt tilbud fra den dengang nystiftede danske Venstre-regering om større færøsk økonomisk og administrativ selvansvar, der dog ikke blev til virkelighed før næsten et halvt århundrede senere, nemlig i 1948 med hjemmestyreløven.